

«АДЧУЙ БУДУЧЫНЮ»

Пад такім дэвізам сёння стартуюць III Юнацкія Алімпійскія гульні

Наша каманда адправілася ў Аргенціну яшчэ ў сераду, у яе склад увайшлі 37 спартсменаў і 18 трэнераў. Беларускія атлеты выступаць у 16 відах спорту: акрабатыка, барацьба, спартыўная гімнастыка, мастацкая гімнастыка, веславанне на байдарках і каноэ, акадэмічнае веславанне, дзюдо, лёгкая атлетыка, сучаснае пяцёбор'е, стральба з лука, кулявая стральба, тэніс, настольны тэніс, парусны спорт, плаванне і скачкі на батuce.

Сярод галоўных прэтэндэнтаў на медалі ў Буэнас-Айрэсе плывучых Анастасія Шкурдай, якая ўжо не раз падымалася на п'едэсталь міжнародных спаборніцтваў, гімнастка Ганна Каменішчыкава, скакун на батuce Іван Літвіновіч, лёгкаатлеты Аляксей Александровіч і Ганна Зубкова.

На провадах каманды **першы віцэ-прэзідэнт Нацыянальнага алімпійскага камітэта Андрэй Асташэвіч** зачытаў удзельнікам спаборніцтваў пажаданні **кіраўніка дзяржавы, прэзідэнта Нацыянальнага алімпійскага камітэта Аляксандра Лукашэнкі**. «Памятайце, абараняць спартыўную славу Беларусі — вялікі гонар. Перакананы, што вы пацвердзіце высокі ўзровень айчынай сістэмы падрыхтоўкі атлетаў і годна прадставіце сваю Радзіму на юнацкіх Алімпійскіх гульнях у Аргенціне». Прэзідэнт НАК выказаў надзею, што Гульні шырока расчыняць перад маладымі беларускімі атлетамі дзверы ў спорце найвышэйшых дасягненняў і стануць яркім пачаткам кар'еры.

III летнія юнацкія Алімпійскія гульні пройдуць у Буэнас-Айрэсе.

се, гэта ўсяго другі выпадак пасля Рыа-2016, калі паўднёваамерыканскі горад прымае спаборніцтвы такога маштабу. Адзначым, што ў Аргенціне з'яўляцца новаўвядзенні, якіх няма на дарослых Алімпіядах. Напрыклад, лёгкая атлетыка будзе прадстаўлена ў незвычайным фармаце: за выключэннем кросу на 4000 метраў, у астатніх дысцыплінах не будзе фінальных раўндаў. Пераможцы і прызёры ў бегу, скачках і кіданні будуць вызначаныя па выніках дзюх спроб.

Пасля працяглага перапынку ў алімпійскую праграму вяртаецца крос. Апошні раз спаборніцтва па бегу па перасечанай мясцовасці праводзіліся на Алімпійскіх гульнях у 1924 годзе ў Парыжы. Лёгкаатлеты, якія спецыялізуюцца на дыстанцыях 1500, 2000 і 3000 метраў, пасля завяршэння сваёй асноўнай праграмы прабягуць крос, які вызначыць медалістаў.

У гімнастыцы пройдуць новае комплекснае каманднае спаборніцтва, у якім будуць удзельнічаць спартсмены з усіх чатырох гімнастычных дысцыплін: акрабатыкі, спартыўнай і мас-

тацкай гімнастыкі, скачках на батuce.

У парусным спорце дэбютуе кайтсёрфінг. Удзельнікам трэба будзе зрабіць два залпы, па выніках якіх найлепшыя кваліфікуюцца ў фінал.

Хакей на траве будзе прадстаўлены ў Буэнас-Айрэсе больш кароткай, але дынамічнай версіяй, вядомай як Хокей5s. Аналагічным чынам футбол заменены на футзал. Замест 40-хвілінных таймаў і 11 спартсменаў, якія гулялі на адкрытым паветры, як гэта было ў Сінгапуры і Нанкіне, каманды будуць праводзіць 20-хвілінныя таймы ў камандах з пяці чалавек у закрытым памяшканні. Гандбол, між тым, рухаецца ў іншы бок з увадзеннем пляжнай версіі, усе гульні пройдуць на пяску. Веласіпедысты змогуць выступіць у трох дысцыплінах: крызтэрыуме, гонцы на 60 кіламетраў і індывідуальнай гонцы з раздзелным стартам. Гэта дазволіць ім набраць як мага больш ачкоў для сваёй каманды.

Таксама ўпершыню пройдуць спаборніцтвы па BMX-фрыстайле, якія ўжо увайшлі ў праграму Гульняў-2020 у Токіа.

ПРА МЕДАЛІ, АХІЛЫ РВУЦЦА»

Што перашкаджае нашым гімнастам перамагаць?

Чэмпіён Еўропы расказвае пра старыя залы і сур'ёзныя траўмы

Пасля гучных перамог Віталія Шчэрбы і Івана Іванкова беларуская спартыўная гімнастыка адышла ў цень. Сярод сусветных лідараў — японцаў, кітайцаў, амерыканцаў, расіян — мы вельмі рэдка чуюм беларускія прозвішчы, але ўсё ж такое здараецца. На цяперашнім чэмпіянаце Еўропы ў Глазга нарэшце прагучаў і беларускі гімн, малады спартсмен Святаслаў Драніцкі стаў пераможцам у апорным скачку. Дарчы, апошні раз нашы юніёры перамагалі на чэмпіянаце кантынента ажно ў 2002 годзе, тады «золата» заваяваў Аляксей Ігнатовіч.

Пасля чэмпіянату Еўропы Святаслаў павінен быў пачаць падрыхтоўку да чэмпіянату свету, але праз два тыдні пасля перамогі яго напаткала няўдача: на спаборніцтвах у Грузіі Драніцкі атрымаў сур'ёзную траўму і з-за гэтага не здолеў змагацца за пападанне на мундзяль, які пройдзе ў гэтым месяцы. Мы сустрэліся са спартсменам, каб абмеркаваць цяперашнюю сітуацыю ў спартыўнай гімнастыцы, успомнілі Віталія Шчэрбу і трэнера Івана Іванкова.

— **Святаслаў, вы прыйшлі ў гімнастыку, калі эра вядомых беларусаў ужо скончылася, значныя вынікі ў нашы спартсмены не дасягалі.**

— Там быў невялікі перапынак, нашы хлопцы сталі чэмпіёнамі свету ў камандзе ў 2001 годзе, а я пачаў займацца спартыўнай гімнастыкай у 2005-м. Не магу сказаць, што нешта канкрэтнае, прыцягнула мяне ў гэтым відзе спорту. Прывялі бацькі, у мяне атрымлівалася, мне падабалася, было жаданне хадзіць на трэніроўкі, таму і застаўся.

— **Адсутнасць вынікаў у нашых спартсменаў зараз спісваюць на дрэнныя ўмовы. Якія залы і трэнеры былі ў вашым дзяцінстве?**

— Мяне прывялі ў гімнастыку ў пяць гадоў, у залу «Кольцы славы» каля стадыёна «Трактар». У гэтай самай зале я трэніруюся і сёння, праз трынаццаць гадоў. Наогул, памяшканню, па-мойму, ужо 45 гадоў. Вядома, умовы далёкія ад ідэальных, можна сказаць старажытныя, напрыклад няма дывана. Але ў нас жа ёсць база ў Стайках, мы ездзім туды на зборы, там умовы добрыя. У «Кольцах славы» нічога новага вучыць не спрабум, гэта небяспечна. Каб пазбегнуць траўмаў у асноўным навучанне ідзе ў Стайках, на «Трактары» толькі адпрацоўваем элементы, даводзім да аўтаматызму ўжо вывучанае.

Што датычыцца трэнераў, не магу сказаць, што яны ў нас у Беларусі дрэнныя ці не кваліфікаваныя. Усе настаўнікі, з якімі я працаваў, вельмі падабаліся. Першым трэнерам была жанчына, яна выкладала харэаграфію, набірала дзяцей з садка і ўзяла мяне да сябе. У першы ж год я пачаў выйграваць спаборніцтвы, можа быць, дарчы, з-за гэтага і захацеў застацца ў спорце. Перайшоў у групу, вышэйшую па ўзроўні, потым трэніраваўся ў настаўніка Івана Іванкова Юрыя Сцяпанавіча Коваля. Дарчы, яму ўжо хутка будзе 80, але ён і цяпер трэніруе. З вялікай павагай да яго ставіўся, вельмі дасведчаны трэнер, рады, што займаўся ў яго. Менавіта Юрый

Фот: Ганна ЗІНКАВІЧ

Сцяпанавіч і заклаў у мяне асноўную базу, асноўныя пагаварыць, таму часта расказваў і пра Івана, прыводзіў нам, тады яшчэ дзецям, яго ў прыклад.

— **Кажуць, найлепшыя трэнерскія кадры з'ехалі за мяжу...**

— Не магу так сказаць. Хто з'ехаў, той з'ехаў, не хачу даваць ацэнку, асуджаць. Гэта выбар кожнага.

— **Колькі дзяцей тады было ў вашай групе?**

— Шмат, колькі дакладна, не памятаю, але толькі два чалавекі перайшлі ў наступную групу, і яны ж засталіся ў вялікім спорце, гэта я і Рома Антропаў.

— **Што вы памятаеце з дзяцінства? Што тады казалі пра таго ж Шчэрбу ці Іванкова?**

— Казалі, што яны зрабілі нешта добрае, але я гэтага не разумею — кажуць і кажуць. Потым, калі пачаў разумець, што яны заваўвалі медалі Алімпійскіх гуль-

няў і чэмпіянатаў свету, стаў думаць пра гэта. Але тады для мяне прыкладам былі ўсё ж такі не яны, а старэйшыя хлопцы, якія трэніраваліся ў нас у зале, заўсёды глядзюць за імі і проста хацелі дагнаць.

— **Наколькі сёння беларуская гімнастыка вядомая ў свеце?**

— Думаю, яна наогул не вядомая. Зразумела, аматары спорту ва ўсім свеце памятаюць Шчэрбу, але не больш за тое. На юніёрскім узроўні мы выступаем добра, таму нас ведаюць. Калі браць дарослую каманду, яна шмат «падае», пакуль у нас няма стабільнасці. Зараз хлопцы набралі вялікую складанасць, таму цяжка. Калі з'явіцца стабільнасць, у камандных спаборніцтвах мы спакойна можам наблізіцца да п'едэстала. У асабистых выступленнях таксама ёсць надзеянні хлопцы: Павел Булаўскі, які выйграваў этапы Кубка свету, Андрэй Ліхавіцкі.

— **Вы займаецеся ў зале, дзе трэніруюцца і дзіцячыя групы, цяпер у гімнастыцы шмат дзяцей?**

— Не, большасць бацькоў выбіраюць спартыўную гімнастыку толькі як базавы від спорту, таму што гэта вельмі добра для развіцця. Гэта значыць, яны прыводзяць дзяцей, а потым забіраюць, каб аддаць у футбол, хакей і гэтак далей. Ёсць, вядома, бацькі, якія хочуць вадзіць на заняткі і далей, але дзіця не хоча. Можна, дзецям не падабаецца, таму што гэта цяжкі від спорту. Многіх палохаюць траўмы. Хоць кажуць, што гімнастыка — адзін з самых бяспечных відаў спорту, а, напрыклад, футбол па статыстыцы нашмат небяспечнейшы.

— **Ці згодны з гэтым?**

— Канешне, не!

— **А вас траўмы не палохалі?**

— Было такое, што я наогул баяўся нешта рабіць у зале, вучыць элементы. А потым трэнеры проста прымусалі, дапамагалі і страх праходзіў. Цяпер вось парваў ахіл, у гэтым годзе ламаў яшчэ палец, спіцы ўстаўлялі. Пераломы гэта звычайная справа.

— **Што здарылася з ахілам?**

— Праз два тыдні пасля чэмпіянату Еўропы паехалі на спаборніцтвы ў Грузію, здаваў там камбінацыю, і ён чарговы

Святаслаў ДРАНИЦКІ:

Да тэмы

25 кастрычніка ў Досе стартуе чэмпіят свету па спартыўнай гімнастыцы. Задача мінімум для беларускіх спартсменаў — увайсці ў лік 24 найлепшых камандаў, гэта дазволіць працягнуць барацьбу за алімпійскія пуцёўкі ў Токіа. Нашу каманду ў Досе прадставяць Васіль Міхаліцын, Ягор Шарамкоў, Андрэй Ліхавіцкі, Дзяніс Санувонг і Раман Антропаў. Апошняя праверка сіл перад турнірам стаў французскі этап Кубка свету, у якім двое беларусаў дабраліся да фіналу, але так і не змаглі заваяваць тэм медалі. У жаночых спаборніцтвах Беларус на чэмпіянаце свету прадставяць Марыя Ластоўская, Ганна Траўкова і Аляксандра Нецзянкіна.

адраваўся. Цяпер трэба будзе два месяцы хадзіць у гіпсе, потым аднаўляцца. Калі доўга адпачываеш, цяжка пачаць штосць рабіць, трэнерам даводзіцца падштурхоўваць, а потым як-небудзь прыйдзецца ў залу і пачынае атрымлівацца, думаеш: «О, яшчэ зрабіў!» Потым яшчэ, і так успамінаеш, усё вяртаецца. Знаходзячыся ў гіпсе, усё роўна хаджу ў залу, мацую тэя мышцы, якія магу, каб захаваць форму і па магчымасці адразу прыступіць да трэніровак.

«Мяне прывялі ў гімнастыку ў пяць гадоў, у залу «Кольцы славы» каля стадыёна «Трактар».

— **«Золата» чэмпіянату Еўропы для вас было нечаканым?**

— Я заўсёды разлічваю на тое, што трапілі ў фіналы, а там ужо як пойдзе. Думкі пра ўзнагароды, вядома, заўсёды ёсць, але ніколі іх не пляную, таму што, калі пачынаю думаць пра медалі, вось ахілы рвуцца ці яшчэ што-небудзь здараецца. Апошняя гады два проста імкнуся трапіць у фінал, каб зрабіць там сваё, паказаць усё, на што здольны.

— **Любімыя практыкаванні ў вас ёсць?**

— Не, а вось нелюбімыя ёсць — гэта конь-махі. З дзяцінства яны ў мяне не атрымліваліся.

— **У сусветных лідарах у спартыўнай гімнастыцы сёння японцы, кітайцы, амерыканцы, расіян. У чым іх сакрэт?**

— Цяжка сказаць. Ну, нават калі параўноўваць Беларусь і Расію. Краіна суседзяў нашмат большая; людзей, якія займаюцца гімнастыкай, адпаведна, таксама больш, ёсць канкурэнцыя і выбар. У нас жа паміж пакаленнямі чамусьці атрымліваюцца вялікія разрывы. Добрыя хлопцы 1994 года нараджэння, потым дзесяці перапынак у ўзвясце гадоў, і чагосьці дасягаюць толькі мае аднагодкі, гэта спартсмены 1999—2000 гадоў нараджэння, пасля нас зноў такі ж разрыв будзе, хоць набіраюць дзяцей кожны год.

Аб беларускім спорце — у Нью-Ёрку

Фотавыстаўка «Быць чэмпіёнам: гісторыя вялікіх перамог», прысвечаная беларускаму спорту і ўкладу краіны ў алімпійскі рух, на гэтым тыдні праходзіць у штаб-кватэры Арганізацыі Аб'яднаных Нацый у Нью-Ёрку.

У цырымоніі адкрыцця экспазіцыі прыняў удзел кіраўнік знешнепаалітычнага ведамства Беларусі Уладзімір Макей. Выстаўка арганізавана напярэдадні II Еўрапейскіх гульняў, якія ў наступным годзе пройдуць у Мінску. Там на мерапрыемстве таксама быў дадзены старт маштабнай міжнароднай прэзентацыі гэтай спартыўнай падзеі.

ПЕРАМАГАЦЬ У ЦІШЫНІ

Гісторыя чэмпіёнкі кантынента і Дэфлімпійскіх гульняў Аксаны ПЕТРУШЭНКІ, якая з дзяцінства нічога не чую

Па выніках цяперашняга чэмпіянату Еўропы па плаванні сярод інвалідаў па слыху беларуская зборная заняла чацвёртае агульнакаманднае месца. У скаробонцы нашых спартсменаў дзевяць медалёў: два залатыя, два сярэбраныя і пяць бронзавых. Беларусу апарэдзілі толькі каманды Расіі, Украіны і Польшчы. Два «золаты» нашай дружыны на рахунку гамельчанкі Аксаны Петрушэнкі, яна стала пераможцай на дыстанцыях 100 і 200 метраў брасам, устанавіўшы пры гэтым рэкорды Еўропы. Пра тое, што такое жыць у ціхім свеце, заваўваць узнагароды і адначасова ствараць сям'ю, Аксана расказала ў сваёй гісторыі.

Сёння 34-гадовая жанчына ў прафесійным спорце ўжо больш за два дзясяткі гадоў, плаваннем яна пачала займацца ў чацвёртым класе. «Я вучылася ў школе для дзяцей з парушэннямі слыху», — расказвае Аксана. — Нейк да нас прыйшоў трэнер, каб набіраць дзяцей у секцыю плавання, так для мяне і пачаўся шлях у вялікі спорт». У спартыўнай секцыі Аксана займалася з абсалютна здаровымі дзецямі, не адчуваючы пры гэтым дыскамфарту. Спартсменка адзначае, што на пачатковым этапе і не думала аб прафесійным спорце і медалях. Усведамленне таго, што яна можа дасягнуць вышынь, прыйшло толькі ў той час, калі дзячына стала паказваць добрыя часавыя вынікі ў басейне і займацца першыя прызавыя месцы на міжнародных спаборніцтвах. «Усе мае перамогі, медалі і рэкорды перш за ўсё азначаюць, што трэніроўкі і манатонная праца ў басейне не прайшлі дарма», — дзеліцца Аксана. — Калі казаць аб самых значных перамогах, то для мяне гэта вікторыя на Дэфлімпійскіх гульнях».

Плывучыя адзначае ў поспехах не толькі сваю вялікую заслугу, але і трэнера. «З Сяргеем Львовічам Кузікавым мы працуем ужо даўно, і ён навучыўся разумець мяне, а я яго. Настаўнік за доўгі час надраэна асвоіў мову жэстаў», — адзначае спартсменка. Дарчы, менавіта мова жэстаў і з'яўляецца галоўным спосабам атрымання інфармацыі для Аксаны. Праблемы са слыхам у дзячынцы прыроджаныя, яе бацькі таксама не чуюць. Плаванне стала для Аксаны Петрушэнкі асноўнай працай і адным з галоўных сродкаў самарэалізацыі ў жыцці. «Людзям з падобнымі праблемамі спорт вельмі дапамагае», — адзначае дзячына. — У Беларусі інваспорт развіты досыць надраэна. Калі параўноўваць нас з іншымі краінамі, то атрымліваецца, што ў Беларусі інвалідаў у спорце фінансавана падтрымлівае дзяржава, падобная сітуацыя ў Расіі і на Украіне, а на Захадзе, напрыклад, спартсмены з абмежаванымі магчымасцямі трэніруюцца і выступаюць толькі за кошт спонсараў».

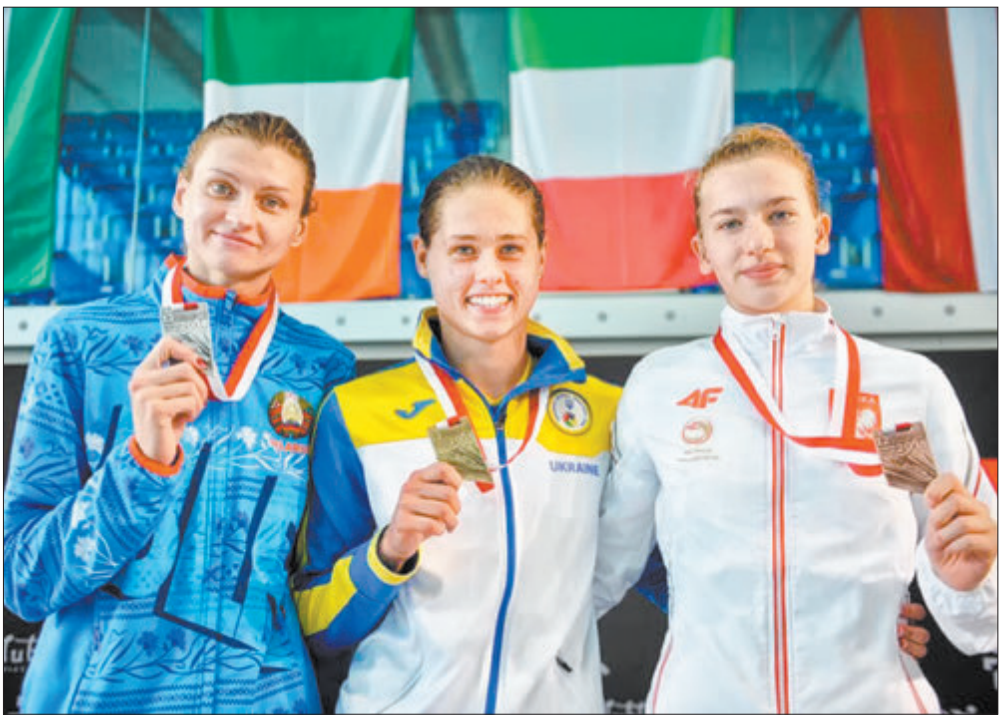
Што да іншых сфер жыцця, Аксана адзначае, што не адчувае дыскамфарту і не лічыць сябе чалавекам з абмежаванымі магчымас-

цямі. «Хутчэй, я чалавек з асаблівасцю», — адзначае дзячына. — Часцей даводзіцца сутыкацца не з дыскамфортам у звычайным жыцці, а, як бы дзіўна гэта ні гучала, з людзьмі, якія не ўспрымаюць тое, што я не чую. У Беларусі штосці рабіцца ў плане навучання і працуадавання інвалідаў, але ўсё роўна абмежаванні пакуль ёсць. Напрыклад, не ўсюды можна вучыцца і працаваць, на Захадзе з гэтым на парадак лепш, але зрукі да лепшага ёсць і ў нас».

Чым будзе займацца пасля завяршэння прафесійнай кар'еры плывучыі, Аксана пакуль не вырашыла, пакажа час. Але, нягледзячы на вялікую занятасць у спорце, дзячына ўжо мае мужа і дзіця. «Прафесійны

спорт і сям'ю можна сумяшчаць, галоўнае мець жаданне. Мой муж таксама працуе ў спартыўнай сферы, можа быць, таму ў нас не ўзнікае праблем і непаразумення. Калі я знаходжуся ў ад'ездзе, з выхаваннем дзіцяці дапамагае бабуля», — расказвае Аксана.

Наступным важным стартам для Аксаны Петрушэнкі і нашай зборнай па плаванні сярод інвалідаў па слыху стане чэмпіянат свету 2019 года ў Сан-Паўлу, а пакуль яны будуць прымаць удзел у прамежкавых стартах. У лістападзе адбудзецца міжнародны турнір у Польшчы, у снежні — Кубак Беларусі, а ў красавіку наступнага года — чэмпіятат краіны па плаванні.

Экспрэс-навіны

Алімпійскі агонь у Токіа будзе запалены 11 сакавіка 2020 года Гэта дата гадавіны землетрасення 2011-га

Міжнародны алімпійскі камітэт дазволіў правесці працэдур у менавіта ў гэты дзень. «МАК прыняў прапанову японскага боку. Мы ўзялі на сябе абавязальства дапамагаць у аднаўленні пацярпелых тэрыторый дзе толькі магчыма», — заявіў прэзідэнт МАК Томас Бах.

Фукусіма аказалася адной з трох прэфектур, разам з Іватэ і Міягі, якія найбольш пацярпелі ад самага магутнага за ўсю гісторыю Японіі землетрасення і цунамі, якое рушыла за ім. Пад-

Наш спартыўны фестываль намінаваны на прэмію УЕФА

Усебеларускі спартыўны фестываль «Тата, мама, я — футбольная сям'я!», які арганізавала Беларуская федэрацыя футбола, намінаваны на прэмію UEFA GROW 2018.

Праграма UEFA GROW была запущана ў 2015 годзе і нацэлена на ака-званне садзейнічання Еўрапейскім футбольным асацыяцыям у развіцці гульні нумар адзін у такіх галінах, як масавы футбол, маркетынг і камунікацыі.

28 верасня незалежнае журы вывучыла і абмеркавала кожную са 106 заявак, якія былі пададзены Еўрапейскім футбольным асацыяцыям на прэмію UEFA GROW 2018. Па кожнай з пці намінацый былі адабраныя тры найлеп-

шыя практы, з ліку якіх будучы абраны пераможцы. Пляц асацыяцыі — уладальнікаў прэміі у намінацыях «Імідж», «Удзел», «Далучэнне», «Прыбытак», «Маркетынг у жаночым футболе» будуць вызначаны на ўрачыстай цырымоніі, якая пройдзе ў рамках Канферэнцыі УЕФА GROW у Рызе 30—31 кастрычніка 2018 года.

Сямейны фестываль «Тата, мама, я — футбольная сям'я!» быў уключаны ў тройку найлепшых у намінацыі «Удзел». У ліку фіналістаў, акрамя АБФФ, таксама практы ад футбольных асацыяцый Англіі і Румыніі. Адзначым, што па гэтай намінацыі журы давалася выбіраць з заявак ад дваццаці сямі еўрапейскіх футбольных асацыяцый.